

Farní listy č.10/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

5.března 2006 – 1.neděle postní

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Člověk může mít pocit, že se o půstu dnes už tolik nemluví. Aspoň v takzvaném světě. Masopust je ještě lákovým soustem pro novináře, kteří tak zaplní nejedno číslo svěřených jim novin, ale o tom, proč má všechno najednou skončit v úterý o půlnoci se už dozvíme jen ztěží. Prý to ani neví... Jako ta učitelka ve školce, která organizuje dětem karneval na popeleční středu!

Na druhé straně - v kostele – o půstu teď slyšíme pořád, a pravděpodobně ještě hodně toho uslyšíme.

Možná mají faráři vystaráno a nemusí moc přemýšlet, o čem by měli kázat. Samozřejmě o tom, že se musíme postit, že musíme přinášet oběti, že jsme hříšní a zváni k pokání, že se máme obrátit, že je doba vhodná pro zpověď. Jakoby před letošním 1.březnem to všechno nebyla pravda...

Jak snadno odsuzujeme pohanský svět kolem nás, že nerozumí půstu. Jsme si však jistí, že my mu opravdu rozumíme? Možná jen známe více zbožných slov a jste ochotní opakovat zbožné fráze? Jak se na ten letošní půst připravujeme, jak ho chceme prožít a čeho chceme dosáhnout?

Abychom se neztratili v dalším množství slov, chci upozornit na jistý dárek, který nám nabídla liturgie slova těch posledních dnů před začátkem postní doby. Svatý Petr vyzýval: „V celém svém chování buďte svatí, jako je svatý ten, který vás povolal. Stojí přece v Písmu: Buďte svatí, neboť já jsem svatý.“ A pro případ, že bychom se takového úkolu lekli a uznali je nereálním, evangelium nás ujistilo: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“

I když jsem spojil v jedno dva texty věnované nám během dvou dnů, nemyslím si, abych se dopustil jakési manipulace Božím slovem. Vidím v tom spíše znamení, které nám Bůh dává, aby nás povzbudil. Cílem půstu prožívaného s Bohem je dosažení toho, co se nám mohla stát nedosažitelné. Naplnit to, co se nám jevílo jako nemožné. V tom přece spočívá svatost (nebo aspoň touha po ní) – v překonávání hradeb, které až doposud byly pro nás příliš vysoké. Ať jsou to naše slabosti, strach nebo závislost. Náš smutek, uzavřenost nebo sobectví. A pokud bychom měli ten blahý pocit, že už nic ve svém životě měnit nemusíme – jsou přece kolem nás lidé, kteří čekají, až jim konečně vyjdeme vstříc. S pomocí. S odpuštěním.

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 1.neděle postní

1. ČTENÍ - Gn 9,8-15

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky, a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepřijde potopa, aby zpusťovala zemi.“ Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizují mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“

ŽALM 25 - Odpověď: Všechno tvé jednání, Hospodine, je láska a věrnost pro ty, kdo plní tvou smlouvu.

Ukaž mi své cesty, Hospodine, – a pouč mě o svých stezkách. – Ved' mě ve své pravdě a uč mě, – neboť ty jsi Bůh, můj spasitel.

Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování, – na své milosrdenství, které trvá věčně. – Pamatuj na mě ve svém milosrdenství – pro svou dobrotivost, Hospodine!

Hospodin je dobrý a dokonalý, – proto ukazuje hříšníkům cestu. – Pokorné vede k správnému jednání, – pokorné učí své cestě.

2. ČTENÍ - 1 Petr 3,18-22

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která (tehdy byla) předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by (křest) smýval špinu z těla, ale vyprošuje nám, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtvýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

EVANGELIUM - Mk 1,12-15

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili.

Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu.“

Průvodce liturgií

Homilie

Otevři oči: Homilie by měla být vysvětlením liturgických biblických textů nebo jiných textů z celebrotané bohoslužby. Kazatel se má řídit podle pravidla věrnosti Bohu (pamatovat, ve jménu koho mluví) a věrnosti posluchačům (pamatovat, pro koho mluví). Homilii může přednášet pouze duchovní.

Bud' přítomný: Popros Ducha svatého, aby pomohl kazateli stojícímu u ambonu. Poslouchej s pokorou. Nehodnoť. I v té nejhorší promluvě se může najít myšlenka schopná změnit tvůj život.

Vyznání víry a přímluvy

Otevři oči: V nedělí a o slavnostech se po homilii modlíme *credo* - vyznáváme naši víru. Text této modlitby byl formulován během dvou ekumenických koncilů čtvrtého století, v roce 325 v Niceji a v roce 381 v Cařihradu, a proto je nazýván nicejsko – cařihradským symbolem víry. Název pochází od řeckého *symbollo*, což znamená shromažďovat, spojovat v jedno. V církvi nás spojuje v jedno víra věrně předávaná z pokolení na pokolení. Vyznání víry je odpovědí na Boží slovo. Touto modlitbou vzdáváme také Bohu čest. *Credo* se může recitovat nebo zpívat. Po vyznání víry následují přímluvy, v nichž přednášíme Bohu prosby, které nejčastěji lze zařadit do čtyř skupin: a) za potřeby církve, b) za vlády národů a spásu světa, c) za lidi, kteří se nacházejí ve zvláštní potřebě, d) za místní společnost věřících. Kněz čte úvod a závěrečnou modlitbu, prosby čte jáhen nebo laik.

Bud' přítomný: Vyznání víry během mše svaté je navázáním na svátost křtu, na tento začátek naší cesty víry. Slovo „věřím“ nás k něčemu zavazuje. Nemůžeš se divit tomu, že ti některé věty této modlitby připadají nesrozumitelné – jsou přece už přes 1600 let staré! Stojí za to vzít do rukou Katechismus katolické církve, který podrobně celý text vysvětluje.

Přímluvy nám připomínají, že křtem jsme všichni získali podíl na všeobecném kněžství všech věřících. Díky němu jsme schopni přinášet duchovní oběti za spásu celého světa. Přímluva za ostatní nás učí citlivosti a připomíná, abychom se v našem duchovním životě nesoustředili pouze na vlastní potřeby. Neseš zodpovědnost za celou církev a za celý svět.

Otec biskup vysvětil nemocniční kapli

V sobotu 25. února přivítala kaple v nové domažlické nemocnici prozatím asi nejvíce lidí. Důvodem bylo její svěcení, na něž přijel plzeňský biskup Msgr. František Radkovský. „Kdo prožívá vyrovnaný vnitřní život, snáze se vyrovná s tělesnou bolestí, a naopak, při neuspořádaném vnitřním životě se člověk ani nedokáže plně radovat ze svého zdraví,“ citoval během promluvy před asi pěti desítkami

shromážděných lidí svého známého lékaře biskup Radkovský, podle něhož je kaple v nemocnici místem, které napomáhá k uzdravení pacientů.

Jak jsem již dříve informovali, jedná se o kapli ekumenickou, takže i svěcení byl kromě biskupa a domažlických katolických duchovních přítomen vikář Českobratrské církve evangelické Karel Šimr, který přednesl při bohoslužbě přímluvy.

Pravidelné bohoslužby se zatím konat nebudou. O příležitostných pobožnostech se pacienti a personál dozví z plakátků, jež budou na jednotlivých odděleních, informační desce u vchodu do kaple a samozřejmě také z Farních listů.

Nejvíce bude kaple využívána pro soukromé modlitby a duchovní čtení, jehož několik výtisků je v kapli k dispozici. Výtisky Nového zákona si mají pacienti možnost zapůjčit přímo na pokoj.

Petr Vondraš

Postní doba v domažlické farnosti

- ❖ úterý – pátek: 7.15 ranní chvály v kapli arc.kostela
- ❖ pátek: 16.30 křížová cesta v křížové chodbě kláštera
- ❖ sobota 1. dubna: duchovní obnova s Msgr. J. Žákem
- ❖ příležitost ke svatě zpovědi půl hodiny před každou mší svatou

Pobožnosti křížové cesty v klenečské farnosti
se budou konat při příležitostích pravidelných bohoslužeb

Křížová cesta v Milavčích s Staněticích
se koná před páteční a nedělní mší svatou

Potříkrálové posezení

Obyvatelé penzionu v Baldovské ulici, klientky Domova pro matku a dítě v tísni v Havlovicích, Schola, pracovníci Charity, koledníci a jejich rodiče se sešli minulou sobotu v domažlickém penzionu, aby za přítomnosti Otce biskupa Františka Radkovského a prezidenta Diecézní charity Msgr. Vladimíra Borna poseděli a ve vzpomínkách a bilancování se vrátili k letošní Tříkrálové sbírce.

Setkání se zúčastnil i místostarosta z Poběžovic, kde se sbírka konala letos poprvé a hned s velkým úspěchem.

V příjemně plynoucím odpolední zpívala několikrát Schola, k níž se přidal na kytaru i biskup Radkovský. O bohatou tabuli se postarali pracovníci Charity a farníci, kteří pomáhali s přípravou občerstvení. Poděkování též patří ředitelce penzionu Vendule Klimentové, která umožnila, aby se setkání v prostorách této budovy uskutečnilo.

(von)

Informační servis z farností

Příprava na manželství – Dnes od 14.00 hodin začíná na faře první setkání pro páry, které chtějí uzavřít po Velikonocích svátost manželství.

Postní KMB – O dvě hodiny později zvou na postní setkání členové domažlického KMB. Na odpolední setkání, které je zaměřeno na uvedení do doby postní, jsou zváni všichni farníci.

Oprava křtitelnice – Během prvních dvou týdnů bylo vybráno na opravu křtitelnice v arciděkanském kostele 7800,- Kč. Za příspěvky všem dárcům děkujeme. Očekávané celkové náklady na restaurování dřevěné křtitelnice činí 30.000,- Kč. Všichni dárci budou zaznamenáni do farní kroniky.

Charita – Domažlická farní charita shání pro své klienty dvě jedno- nebo dvoudveřové skříně. Kontaktujte pracovníce charity nebo farní kancelář.

Výstava – V neděli 12. března bude ve farním sklípku v 10.30 zahájena výstava J. Mathausera. Výtvarná tvorba je pro tohoto mladého umělce jednou z možností, jak překonat osamění mladého handicapovaného člověka, který prošel těžkou životní zkouškou. Může být výzvou nejen pro ostatní lidi s handicapem, ale i pro zdravé. Je ukázkou, že i život postiženého člověka má smysl a lze jej plnohodnotně prožít.

(red)

Stránka nejen pro mládež

Na co vás můžeme pozvat?

V neděli 12. března bude další setkání mladých, kteří se společně zapojili do „živého růžence“. Pokud chcete společně trávit čas v modlitbě, nechat v sobě zaznít nějaké duchovní slůvko, přidat se k modlitbě, pak neváhejte a přijďte, začínáme v 16 hodin na faře.

Povídka o hřebech a plotu

Byl jednou jeden kluk, který měl špatný charakter. Jeho otec mu dal pytel plný hřebíků a řekl mu, že pokaždé, když s někým ztratí trpělivost, musí zatlouct jeden hřebík do zahradního plotu. První den zatloukl kluk 37 hřebíků do zahradního plotu. V následujících týdnech se naučil ovládat. Počet hřebíků v zahradním plotu byl stále menší. Naučil se, že zatlouct hřebík je namáhavější než se ovládnout. Konečně přišel den, kdy kluk už nemusel zatlouci žádný hřebík. Takže šel za otcem a řekl mu to. Otec mu tedy řekl, že má každý den vytrhnout jeden hřebík ze zahradního plotu, když se ovládne. Konečně mohl kluk otci říct, že všechny hřebíky z plotu vytrhl. Otec mu přinesl zahradní plot a řekl mu: „Můj synu, dobře sis počíнал, ale i přesto se podívej na ten zahradní plot. Je plný dřev. Ten zahradní plot už nikdy nebude jako dřív. Když se s někým hádáš a řekneš mu něco zlého, tak mu tady necháš ránu. Můžeš zasunout do člověka nůž a můžeš ho potom vytáhnout. Rána zůstane. Nepomůže, když se mockrát omluvíš, rána zůstane. Slovní rána je stejně bolestivá jako tělesná rána. Přátelé jsou vzácnými drahokamy, přivádějí tě k smíchu a dávají ti odvalu. Jsou připraveni ti naslouchat, když je potřebuješ, podporují tě a otvírají ti srdce.“

K zamyšlení

Dokážeš odpovědět na tyto otázky?

- Můžeš vrátit pavučinu tam, kde byla?
- Můžeš ulomený květ připevnit zpět a přimět jej, aby rostl a kvetl dál?
- Můžeš vrátit kapku rosy do kalíšku květu, aby se znovu vrátila ke slunci?
- Můžeš vrátit prudké slovo, které jsi vyslovil, anebo odčinit nelaskavý čin?

Duchovní obnova

Tento rok připravujeme duchovní obnovu pro mládež (17. - 19. března). Pokud máte zájem, dejte vědět co nejdříve.

Duchovní obnova pro dospělé!!! Vzhledem k tomu, že vhodná ubytovací místa jsou plná, navrhujeme od neděle večer do středy večer. Bližší domluva proběhne na konci biblické hodiny ve středu v 18.50.

Děkujeme za pochopení ve změnách.

Jaromír T.

Stránka pro děti

Ježíš odešel na poušť a byl tam zkoušen a pokoušen. Pán Ježíš těmto pokušením odolal, protože myslel na větší dobro. Nechtěl zradit svého Otce a nechtěl zradit ani nás. V těch dnech se Ježíš postil.

Rozhodněme se i my pro něco, co budeme vědomě v této postní době dělat navíc, a nebo čeho si odřekneme z lásky k Pánu Ježíši. Posílíme tím svou vůli, abychom dokázali odolávat hříchu.

Kdo chce být dobrý a dobrým zůstat, ten se samozřejmě musí sám o to snažit, ale zároveň si musí také být vědom, že sám to nedokáže. Kdo chce být dobrý, musí nechat Boha, aby ho dobrým učinil.

Spoj čarou začátek věty z prvního sloupce s koncem věty z druhého sloupce podle uvedeného vzoru.

Popelec je	obrácení od sebe k Bohu.
Doba postní je před	na poušti.
Pán Ježíš byl 40 dní	pokání a obrácení.
Doba postní začíná	svátostina.
Fialová barva v liturgii znamená	Popeleční středou.
Klíčem k Božímu království je	Velikonocemi.

Chytrálkovo správné řešení tajenky z minulého týdne zní:
.... Božími dětmi.

Deus caritas est (4)

Encyklika Benedikta XVI. biskupům, kněžím, jáhnům, zasvěceným osobám a všem křesťanským věřícím o křesťanské lásce

5. Z tohoto krátkého pohledu na pojetí *Erosu* v dějinách a přítomnosti jasně vyplývají dvě věci. V první řadě, že mezi láskou a božským existuje jistý vztah: láska slibuje nekonečnost, věčnost – něco většího a zcela jiného oproti každodennosti našeho života. Zároveň se ale ukázalo, že cestu k tomu jednoduše nelze najít v tom, že se necháme přemoci instinktem. Je zapotřebí očistění a zrání, které vedou po cestě zřeknutí. To není zřeknutí se *Erosu*, to není jeho „otrávení“, nýbrž jeho uzdravení k jeho skutečné velikosti.

To především spočívá na složení podstaty člověka, který se skládá z těla a duše. Člověk bude zcela sám sebou, vytvoří-li duše a tělo vnitřní jednotu; ve výzvě *Erosu* se pak obstojí, když se toto sjednocení podaří. Chce-li být člověk pouze duch a rád by odbyl tělo jako pouze živočišné dědictví, ztrácí duch i tělo svou důstojnost. Když ale popře ducha a považuje za jedinou skutečnost hmotu, tělo, opět ztrácí svou velikost. Epikurejec Gassendi humorně oslovoval Decartese (Dekárta) „ó, duchu!“. A Decartes mu odpovídal : „ó, tělo!“ Avšak nejsou to duch nebo tělo, jež milují – je to člověk, osoba, která miluje jak jediný tvor, k němuž patří obojí. Jen ve skutečném sjednocení obou je člověk zcela sám sebou. Pouze tak může láska – *Eros* – zrát ke své opravdové velikosti.

Dnes se mnohonásobně vyčítá křesťanství minulých dob, že bylo nepřítelem těla, a sklony v tomto směru také vždy existovaly. Avšak způsob, jakým se tělo oslavuje dnes, je klamný. *Eros* degradovaný na „sex“ se stává zbožím, prostou „věcí“; lze jej koupit a prodávat, ano, sám člověk je přitom zbožím. Ve skutečnosti právě toto není velké Ano člověka k jeho tělu. Naopak: považuje nyní tělo a pohlavnost za něco pouze hmotného, jež vypočítavě nasazuje a využívá. Nejeví se jako oblast jeho svobody, nýbrž jako „Něco“, co se snaží svým způsobem udělat neškodným a plným požitku. Ve skutečnosti přitom stojíme před znehodnocením lidského těla, které není integrováno do celku svobody naší existence, není živým výrazem celistvosti našeho bytí, nýbrž je odstrčeno do pouze biologického. Zdánlivé velebení těla se může velmi rychle zvrátit v nenávisť k tělesnosti. Naproti tomu se křesťanská víra vždy dívala na člověka jako na dvojjedinou bytost, v níž se duch a hmoty vzájemně prostupují a obojí právě tak zakouší novou ušlechtilost. Ano, *Eros* nás chce strhnout k božskému, vyvést nás nad sebe samé, ale právě proto vyžaduje cestu výstupu, zřeknutí, očistění a posvěcení.